

Predmet: Zlatan Mančić i dr. - Kušnin

Viši sud u Nišu

Poslovni broj predmeta: K. 46/2010

Glavni pretres: 18.10.2010.

Izveštaj: Mirjana Lazić, posmatrač FHP-a

Saslušanje optuženog Zlatana Mančića

Optuženi je 23.03.1999. godine prekomandovan iz Pirota u Prizrensku brigadu u selu Damjane/Damjan. U toj jedinici nikoga nije poznao, tako da u tim okolnostima nikome nije mogao da izda, niti je izdao naređenje da se dva lica liše života. U selu Kušnin/Kušnin nije bilo ljudi jer su otišli iz sela pre nego što je jedinica došla. Vojnici su priveli dva lica i u razgovoru sa njima nije stekao utisak da su pripadnici OVK. Bili su stariji od njega, ali ne stariji od pedesetak godina, nisu imali oružje i nosili su seljačko odelo. Uzeo im je lične podatke i upisao ih u jedan blok, ali je nakon rata taj blok po naređenju uništen. Ta dva muškarca je smestio u zgradu Komande, ali nisu posebno obezbeđivani u smislu da su bili zarobljeni. U to vreme u jedinicu je došao jedan starešina Komande i on mu je preko nekog od mlađih kolega sugerisao da civile pusti u pravcu Prizrena. Sa optuženim Radojevićem je bio u bližim odnosima pa ga je zato zamolio da ih isprati ka Prizrenu. Optuženi Radojević je rekao da će to uraditi ujutru, ali u toku noći je dobio neki zadatak, te je ispraćaj civila iz zone odgovornosti jedinice prepustio optuženima Tešiću i Seregiju. Sledećeg dana mu je optuženi Radojević rekao da je sve u redu. Mislio je da su ih ispratili prema Prizrenu, a nije znao da su ih ubili. Sa optuženim Tešićem i Seregijem o ovom događaju nikada nije razgovarao. On je tek u istrazi saznao šta se dogodilo sa civilima, da bi na suđenju čuo da ih polili bocom petroleuma i zapalili.

Saslušanje optuženog Radeta Radojevića

Optuženi je u martu 1999. kao komandir voda sa jedinicom bio u selu Kušnin/Kušnin. Njegov vod je bio zadužen za obezbeđenje Komande u smislu stražarske službe. Dok je boravio tamo, čuo je da su dva lica uhvaćena, ali nije znao da li su civili ili pripadnici OVK. Nije ih čak ni video. Optuženi Mančić mu je rekao da mu stavi na raspolaganje dva vojnika kako bi obavili neki zadatak, ali mu nije rekao o kakvom se zadatku radi. Optuženog Mančića je upoznao za vreme rata, kada je došao u jedinicu, ali nisu bili u bližim odnosima. Vidali su se svakog dana, kada su komandiri dolazili u Komandu po prijem zadataka, ali nisu se privatno družili. Optuženi Tešić i Seregi su bili pod njegovom komandom i zajedno su bili smešteni u jednoj kući. Optuženi Seregi je bio njegov najbliži saradnik, lični kurir koji mu je održavao vezu sa Komandom. Rekao je optuženima Tešiću i Seregiju da se jave u Komandu. Sledećeg dana pitao ih je da li su izvršili zadatak i oni su odgovorili da jesu, ali nisu ulazili u detalje. Tek je kasnije u Medveđi čuo priče vojnika šta se dogodilo, ali ništa zvanično nije saznao sve dok nije dobio poziv za suđenje.

Saslušanje optuženog Danila Tešića

Optuženi je u martu 1999. bio sa jedinicom u selu Kušnin/Kušnin. Jednog dana u kuću u kojoj su bili smešteni došli su optuženi Radojević i optuženi Mančić. Sa njima su dovedena dva civila. Optuženi Radojević je poslao nekog po optuženog Seregija, koji je tada bio u dvorištu. Jedan od njih dvojice je rekao da civile, zbog njihove lične bezbednosti, isprate

prema Prizrenu, izvan zone borbene odgovornosti jedinice. Civili su bili stariji od njega, oko 45 godina. Mlađi od njih je znao srpski jezik i pričao je sa njim. Seća se da su ga poslužili cigaretama marke *fomula*. Ispratili su ih 3 ili 4 km odnosno oko 500 m od zadnje straže, jer je bilo bitno da prođu vojsku bezbedno. Zatim su se vratili u jedinicu i obavestili optuženog Radojevića da su obavili zadatak. U to vreme često ga je maltretirao jedan bezbednjak iz jedinice. Tražili su da prijavljuje šta ko radi u jedinici, izdvajali su ga od drugih i vredali. To je trajalo oko sedam, osam meseci a da nije imao kome sa višim činom da se požali i zatraži zaštitu. Zbog toga je rešio da iskoristi situaciju kada su dva civila uhvaćena i izmisli priču o njihovom ubistvu, kako bi bezbednjaci shvatili da nije lojalan i ostavili ga na miru. Kako je bilo poznato da je civile ispratio zajedno sa optuženim Seregijem, dogovorio se sa njim da podrži njegovu priču. Nakon dan-dva, dok je jedinica bila na granici, najavio se zastavniku Pavlu Rudiću kako bi mu priznao ubistvo. Nakon što je usmeno dao izjavu Rudiću, razoružan je i tada je dao zvaničnu pisanu izjavu. Nisu ga odveli na lice mesta i proverili da li je to tačno. Nije mu poznato da li je uopšte vršen uviđaj. Nakon toga je vraćen u jedinicu. Svoju izjavu je ponovio i istražnom sudiji jer se plašio da promeni izjavu a nije bio svestan posledica koje su mogle da nastupe za njega i ostale optužene. Smatrao je da će se istragom utvrditi da se ubistvo nije dogodilo, ali kako je došlo do suđenja rešio je da poredne krivicu i ispriča šta se dogodilo.

Saslušanje optuženog Mišela Seregi

Optuženi ne priznaje da je zajedno sa optuženim Tešićem ubio dva civila u selu Kušnjin/Kushnin. Oni su ih samo ispratili i pustili ih da idu prema Prizrenu. Optuženi Radojević ga je pozvao i naredio da ih isprati sa optuženim Tešićem. Ta dva civila su dovedena u dvorište kuće u kojoj su bili smešteni. Ne seća se da li su im ruke bile vezane. Ne seća se kako su izgledali, ni da li je optuženi Tešić pričao nešto sa njima. Išli su iza njih, ali se ne seća da li su držali puške uperene u njih. Kako je bio snajperista, pre nego što su krenuli da ih isprate, uzeo je automatsku pušku nekog drugog vojnika. Ne zna čiju je pušku nosio optuženi Tešić. Nije tačno da je pucao u leđa jednom od dvojice civila. Nije siguran, ali misli da su se po povratku u jedinicu javili optuženom Radojeviću. Ne seća se da mu je optuženi Tešić pričao da ga bezbednjak maltretira i da zbog toga treba da izmisle priču o ubistvu kako bi ga ostavili na miru. Optuženi Tešić mu nije rekao da će se prijaviti Pavlu Rudiću. Priznao je da je učestvovao u ubistvu jer je stav njegovog prvog advokata bio da tako treba da uradi.